

være den, at der dog nok kunde disponeres over Overskuddet saaledes, at det under en eller anden Form kom Statteyderne og navnlig de mest bebyrdede af dem til gode. I saa Fald vil jeg sige — jeg taler her kun paa egne Begne — at for mig, og jeg tror for de allerfleste i denne Sal, er det af saa stor Vigtighed at faa en Foranstaltning som denne gennemført, at vi ikke ville hænge os i denne eller hin bestemte Form for den. Vi ville naturligvis sende det til Landsstinget i den Form, som for os synes den antageligste og den, der er bedst skiftet til at hjælpe Landbruget i dets Nødstilstand ved at standse den fortsatte betænkelige Stigning af de kommunale Byrder; men vi ere ogsaa villige til paa ethvert senere Trin at forhandle med Landsstinget og den høje Regering om, hvorledes Lovforslagets endelige Form skal være, og der kan jeg for mit Bedkommende ikke se andet, end at den Anstaltning, som den højtærede Finansminister fremkom med, i alt Fald viser saa meget, at der er Mulighed for at forhandle videre om Sagen med dog noget Haab om en Oversensomst. Det afgørende er, at Overskuddet anvendes væsentlig paa den Maade, som vi have foreslaaet, altsaa, at det falder tilbage til Statteyderne og navnlig til de mest bebyrdede af dem; men om Formen og Maaden derved vil man kunne forhandle paa ethvert senere Stadium.

Nøkketved: Den ærede Ordfører fremkom med nogle Udtalelser imod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), der desværre er forhindret fra at være til Stede. Jeg vil i den Anledning tillade mig at gøre et Par Bemærkninger, ikke for direkte at imødegaa de Indvendinger, der fremkom fra den ærede Ordførers Side, thi det kan jeg ikke, men for dog at gøre lidt nærmere rede for den Stilling, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds og jeg have indtaget til Sagen, hvilket altsaa indirekte vil være oplysende. Jeg tror, at det, der er imellem Flertallet i Finansudvalget og de to Medlemmer, hvoraf jeg er den ene, bestaar derved, at Flertallet i Udvalget tror, at Vettelsen bliver større, og vi tro, at Vettelsen bliver mindre, og Flertallet i Udvalget tror, at Udgiften eller det Beløb, der skal tilveje-

bringe denne Vettelse, har mindre Betydning, men vi tro, at det Beløb, som er nødvendigt for at frembringe Vettelsen, har større Betydning. Det er vistnok derved, Forskellen ligger i vore Anskuelser. Det er det, som har ført til de forskellige Resultater, hvortil vi ere komne. — Hvad nu for det første Vettelsen angaar, kan jeg ikke fravige, at det forekommer mig, at en et-aarig — altsaa ikke en Gang en vedvarende, men en et-aarig — Understøttelse af et Beløb paa 25 Kr. eller noget lignende for en Bondegaard med $4\frac{1}{2}$ Td. Hartkorn, hvad der er Gennemsnittet af Bøndergaardens Hartkorn, kan umulig være nogen Vettelse, der skal have større Betydning, for ikke at sige, at det er en Vettelse, som kun har meget ringe Betydning. En helt anden Ting vilde det være, om denne Vettelse ikke gaves for et enkelt Aar, men gaves ogsaa for Fremtiden, idet den jo saa ganske naturlig vilde blive at multiplicere med 25 og derved komme til at udgøre en Kapital. Men saaledes som Forslaget nu foreligger fra Flertallets Side, er det kun en Understøttelse en Gang for alle af meget ringe Betydning. Saa er Spørgsmaalet: Hvad koster da denne Understøttelse Staten? Ja, dertil svares der jo, at den koster $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Et saadant absolut Tal har imidlertid ikke stor Betydning, det kan man ikke veje. Man maa se, hvorledes det staar i Forhold til den Formue, hvor over vi disponere. Der kan man naturligvis tage sig Sagen meget let ved at stille noget op, om hvilket man siger, at det tro vi, det haabe vi og vente vi vil ste, og at saa ogsaa store Udgifter vil der være. Jeg, som repræsenterer en Kreds, der i overvejende Grad er en Landkreds, har selvfølgelig, da jeg straks paa Forhaand saa, at det laa nærmest for mig at blive en Modstander af Lovforslaget, følt stærk Opfordring til at faa mig saa gode Argumenter for min Mening som muligt. Jeg tror derfor ikke nøjedes med at blive staaende ved, hvad man tror og haaber, men jeg har taget det sidste Finanslovsforslag, som foreligger fuldstændig, nemlig Forslaget fra 1892—93, og gennemgaaet det for deraf at se, hvorledes vor finansielle Stilling er. Jeg tror, at man har mere Udbytte af at gennemgaa en saadan afsluttet Finanslov end at holde sig til almindelige Talemaader, fordi det første